

et Mandfolk uden at være en Mand, saaledes kan der ogsaa være Kvindfolk, som ikke ere Kvinder. — Den høitærede Minister udtalte sig imod et Forslag, som jeg, da jeg forrige Gang havde Ordet, ikke omtalte, nemlig Forslaget under Nr. 6, der gaar ud paa, at det skal være tilladt at undersøge de Vedkommende, der indrømme at føre et løssagtigt Levnet, saaledes at det altsaa ikke skal behøves, at de Vedkommende have søgt Erhverv ved Utugt. Den høitærede Minister udtalte sig, som om der skulde være saa overordentlig stor Forskjel mellem de to Ting, at søge Erhverv ved Utugt og at føre et løssagtigt Levnet. Ganske vist omtales kun det første i Straffeloven, og den bør man naturligvis ikke forandre her, men jeg tror dog, der er mange Tilfælde, hvori man ikke i Praxis kan gjøre den Adskillelse imellem de to Ting. Jeg tror, der er Mange, der ikke vilde drive Utugt som Erhverv, naar det ikke var paa Grund af Fattigdom, og at der paa den anden Side er Mange, som, hvis de være fattige, vilde søge Næring derved; jeg kan derfor ikke gjøre denne Adskillelse. Der er endvidere den Omstændighed at holde fast paa, at det ofte er overordentlig vanskeligt at faae Bevis for, at der virkelig er søgt Erhverv ved Utugt, og at der virkelig er modtaget Betaling; derfor anser jeg det, Udvalget foreslaar under Nr. 6, for en Forbedring. — Jeg opfattede ikke den høitærede Ministers Udtalelser om mit Forslag under Nr. 9 saaledes, at Loven vilde staa Fare for ikke at komme ud, dersom det blev vedtaget; det var nærmest, fordi den Løfte, der er udtrykt i Forslaget, betegnes som en Fremtidstankte, at den høitærede Minister modsatte sig det. Jeg tror imidlertid ikke, der kan være nogen Tvivl om, at vi ville faae kvindelige Læger, om det end naturligvis kan være adskillige Aar, saaledes som ogsaa den høitærede Minister bemærkede, og jeg tror, det er rigtigt strag at indsatte en Bestemmelse som den foreslaede, fordi den vil kunne støde paa Vanskeligheder, naar den kommer frem senere. Hvis det stillede halve Forslag, som jeg kalder det, skulde blive vedtaget, tror jeg i Særdeleshed, det vil berede de kvindelige Læger stor Vanskelighed, naar et Forslag, som det under Nr. 9, først senere kommer frem. Den høitærede Minister mente, at man, naar man fik kvindelige Læger, neppe kunde antage, at de særligt vilde gjøre denne Retning af Lægevidenskab til Gjenstand for deres Studier; men jeg tillader mig at nære Tvivl om, at denne Paastand er rigtig. Jeg vil gjerne tro, at ikke alle Kvinder have saa megen virkelig Fond af ædel Medlidenhed, at de i stort Antal ville lade sig bruge til saadanne Undersøgelser, men paa den anden Side tror jeg, at det netop er denne Art af Sygdomme og i det Hele taget Kjønsygdomme, som de kvindelige Læger ville kaste sig over; en Gang i Fremtiden vil man sikkert undre sig over, at Kvinder have ladet sig behandle af mandlige Læger,

naar de led af den Slags Sygdomme. Naar jeg i mit tidligere Foredrag brugte det Udtryk, at de mistænkte Kvindfolk, dersom mit Forslag under Nr. 9 ikke blev vedtaget, i mange Tilfælde vilde komme til at staa som rettløse over for Politimynderhederne, maa jeg hævde, at dette naturligvis ikke har Hensyn til dem, der selv give deres Samtykke, men til dem, som blot vedgaa at føre et løssagtigt Levnet eller at søge Erhverv ved Utugt; det er over for dem, jeg hævder, at man ikke skal gjøre Sit til yderligere at kvæle Blufærdighedsfølelsen. Jeg tror derfor, det er rigtigt at vedtage et Forslag, der tager saa store Humanitetshensyn som det, jeg i Forening med 2 andre Medlemmer har tilladt mig at stille. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 21, som den høitærede Minister bestemt modsatte sig, skal jeg bemærke, at jeg ikke kan negte, at jeg, inden jeg sluttede mig dertil, havde mine Betænkeligheder, og at jeg af Hensyn dertil, da jeg nødig ønskede, at Loven ikke skulde komme ud, endnu anden Gang gjennemlæste de Bemærkninger, hvormed Lovforslaget blev ledsaget ved sin Indbringelse i Landstinget. Selv om Forslaget under Nr. 21 bliver vedtaget, tror jeg dog, at det Væsentligste ved Loven vil være opnaaet og netop det, som den høitærede Minister sætter Pris paa at faae ind deri. Jeg skal i den Henseende henvisse til Bemærkningerne i Tillæg A. Sp. 1125, hvor der staar, at hvad Lovforslaget især gaar ud paa, er „at fastsætte en sanitær Kontrol med de løssagtige Fruentimmer, der uden at henhøre under den offentlige Prostitution, søge Erhverv ved Utugt“, og der udvilles da videre, hvorledes denne Kontrol skal søges iærksat, idet det hedder, at det er „nødvendigt, at der dels aabnes Sundhedspolitiet en vis Udgang til at undersøge de løssagtige Fruentimmer Visitation, dels træffes Bestemmelse om, at tvungen Indskrivning som offentlig Fruentimmer under visse Omstændigheder kan eller skal finde Sted.“ Hvilke disse Omstændigheder skulle være, udvilles videre i det Følgende; der staar, at det finder Sted i 2 Tilfælde, nemlig hvis Vedkommende unddrager sig Tilsynet og derefter findes smittet, eller hvis Vedkommende 2 Gange er bleven dømt for at have søgt Erhverv ved Utugt. Her kommer Uenigheden, idet nemlig det Flertal, hvortil jeg hører, kan gaa ind derpaa i det første Tilfælde, hvor den Vedkommende er bleven smittet, men ikke i det sidste, hvor dette ikke er blevet oplyst. Naturligvis vil Kontrollen blive lettere, naar man gaar videre i Tvangen, men jeg har ikke følt mig overbevist om, at man ikke vilde opnaa det, som er Lovforslagets Hovedbæmme, hvis Forslaget under Nr. 21 blev vedtaget. Jeg vilde ikke afbryde den ærede Minister, ellers var jeg meget opfordret til at gjøre ham opmærksom paa, at jeg tror, han har misforstaaet mig noget med Hensyn til den Uttring af Kjøbenhavns Politidirektør, jeg før anførte. Jeg sagde udtrykkelig, at han ganske vist hørte til dem, der i Kommissionen allerivrigst havde talt for den